

Ն. Ռ. Ի Ն Ս. Ղ. Օ Թ Փ

«Սիրս սուրբ հաստատեա՛յիս, Աստուած,

(ՍԱՂՄՈՍ, Ծ. 10)

Կը մտածեմ ես երբեմն, խոցեր ինձ շատ սրտիւր, Տէր,
Բայց անոնց հետ միասեղ եթէ շնորհդ ալ չըլլար,
Զունենայի մանաւանդ այն գանձը զոր Դուն նշուէր,
Գիտեմ, կու տաս փչեալուն, որ իբրեւ ջահ մը անմար,

Մեզ խութերէն, մութերէն գէպի ափերն արփաւող
Կ'առաջնորդէ, ի՞նչ վայթ քէ խաբաւփումով, կողմն ի կալ,
Պիտի գուցէ տենչայի ես օր առաջ իջնել հող,
Ու ինծի հետ ընդհողել վիւտերս, վերհերս անյապաղ:

Գոհ եմ տուած պարգեւէդ, շնորհակալ ալ նոյնպէս,
Ձիրն այդ աղբիւրն է փանգի երջանկութեանս անկաւկած,
Սակայն պարգեւ մը միակ 'թէ ըլլար ինձ խոստացուած,

Եւ ընտրութիւնը անոր ըլլար կախեալ լոկ կամէս,
Պիտ' անվարան ընտրէի սիրտ մը բարի ու հլու,
Սիրտ մը, ո՛վ Տէր, մաքրազարդ, առակ սիրովդ լեցունելու:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ